

UN ANGE PASSE

Un ange passe: se dit quand il se produit dans une conversation un silence gêné et prolongé.
(Dictionnaire de la langue française)*

Ne jäivät jumiin puoli kilometriä ennen vuoriston solaa, pääsemättä eteen- tai taaksepäin. Paljaan tasanteen sokaisevan valkeuden keskellä kolmisenkymmentä ajoneuvoa jonossa, kaikki menossa samaan suuntaan. Vastakkaiseen suuntaan pyrkivät seisovat solan toisessa päässä, punalakkisten poliisien ohjeita noudattaen.

Jonon loppupäässä olevien joukossa saattoi havaita välillä jonkun etenevän yrittäen nousta mäen loppumetrit, jotta pääsisi tasanteen lyhyehkölle suoralle.

Kurt oli juuri ajanut tuolle suoralle, ja hänen edessään oli vielä vähän tilaa ajaa eteenpäin. Häntä edeltävän rekan kuljettaja kuitenkin näytti kädellään pysähtymismerkkiä. Kurt jarrutti varovasti ja puolen minuutin kuluttua sammutti moottorin. Hänkin katsoi taaksepäin ja toisti pysähtymismerkkin takapeilistä näkemilleen kolmelle henkilöautolle ja rekalle. Hän huokaisi ja nojasi käsivartensa ja päänsä rattiin. Sitten hän käänsi päätään taaksepäin ja otti punkan yläpuolelta termospullon. Kulaus kahvia ei tehnyt hänelle hyvää, vaan se maistui haalealta ja kirpeältä. Hän avasi ikkunan ja kaatoi termospullon sisällön ulos. Kahvi värjäsi keskitien jäisen lumen.

Vähitellen Kurt pani päähänsä aurinkolasit ja avasi hytin oven. Hän etsi katseellaan kuivan asfalttiläiskän ennen kuin hyppäsi tielle, käveli pari askelta vasemmalle kaistalle ja katsoi eteenpäin.

– Ach, scheisse! – pääsi häneltä yhteenpurtujen hampaiden välistä ja hän polkaisi likaisen jäämöhkäleen sohjoksi.

Poikittain tielle jäänyt rekka-auto oli noin parinsadan metrin päässä. Vasemmanpuoleisella kaistalla löntysteli hitaasti parikymmentä kuljettajaa päämääränään poikittain oleva rekka. Kurtin katse kävi läpi nuo yksittäin tai korkeintaan kaksi rinnakkain kulkevat tummat hahmot, ensimmäisestä viimeiseen.

Vaikka Kurt ei nähnyt minkäänlaista liikehdintää rekan suunnalla, hetkittäin rekan peittävästä pakokaasupilvestä hän arvasi, että asiat eivät olleet kohdallaan, ja hänkin, kädet takintaskuissa, suuntasi askeleensa sinne päin.

* Enkeli käy ohi: sanonta tarkoittaa keskustelun aikana syntyvää pitkältä tuntuvaa hiljaisuutta.

Jäätä oli vähemmän vasemmalla tien penkalla ja hän päätti kävellä sitä pitkin. Joka kerta, kun hän käänsi päätään oikealle tai vasemmalle, hän pysähtyi hetkeksi. Oikealle jääneiden kuorma-autojen joukossa Kurt näki perävaunun kotimaastaan. Hiljaisuus tuli tulvana vasemmalta valkealta aukealta. Tien penkalla paljasta risukkoa ja oksiin jäätyneiden pisaroiden valoa.

Kurt kurkisti risukon toiselle puolelle nähdäkseen lähempää lintujen jättämät kevyet jäljet. Hän veti syvään henkeä ja katsoi taivaalle ennen kuin lähti kävelemään.

Kun pakokaasun haju ja moottorin hurina kävivät voimakkaammiksi, Kurt hidasti askeliaan, ja päästyään rekka-auton luokse pysähtyi seisomaan toisten siihen kokoontuneiden taakse. Rekka-auto oli englantilainen. Kuljettajaa neuvomaan tulleet ja ohjeita jakelevat toiset kuskit olivat toisella puolella ajoneuvoa. Siitä, missä Kurt seisoi, saattoi nähdä heidän jalkojensa liikkeitä. Välillä he huusivat toisilleen hermostuneeseen sävyyn.

Kurt huomasi muutaman metrin päässä seisovan maanmiehensä. Tällä oli päällään nahkatakki, jonka hihaan oli ommeltu lippu. Hyvin nuorella kuljettajalla oli villapipo päässä ja hyvin avonaiset siniset silmät.

Jotkut kuljettajat lähtivät jo kävelemään pois päin. Yksi heistä sanoi kovalla äänellä:

– Mitähän varten tuolla on ketjut?

– Noista ulkomaalaisista ei hyvää seuraa – lisäsi toinen peittelemättä äänensä vihaista sävyä–. Koko yö jouduttiin odottamaan mäen alla, että päästäisiin ylittämään vuorta, ja kun lopulta lähdettiin liikkeelle, vielä tämä. Hitto soikoon!

Kurtin siihenastiset matkat olivat opettaneet hänet ymmärtämään vasta kuulemansa sanat. Hän meni lähemmäksi maanmiestään ja esitteli itsensä. He kätelivät toisiaan ja jäivät juttelemaan osoittaen välillä rekan alla olevaa jäätä.

Kuluisi varmaan pari tuntia ennenkuin tie olisi selvä, joten he kääntyivät takaisin päin. Perävaununsa kohdalle tultuaan nuori kuski sanoi Kurtille aikovansa jäädä hyttiin, käyttävänsä odotusajan nukkumiseen. Kurt hyvästeli hänet ja lähti kulkemaan kuorma-autoaan kohti. Suoralla seisovien ajoneuvojen moottorit olivat sammutettuina. Aukean perältä kantautui voimakkaiden tuulenpuuskien levottomuutta herättävä ääni.

Päästyään kuorma-autolleen Kurt otti avaimet esille ja lukitsi hytin oven. Hän pysähtyi hetkeksi kuorma-auton taakse katsomaan ajoneuvojonoa. Mäen alta lukien hän laski kaikkiaan viisitoista ajoneuvoa.

– Kuule, voitko – kuuli hän alkaessaan laskeutua mäkeä alas.

Joku puhui hänelle kuljettajan istuimelta. Tummatukkainen tyttö valkoisessa autossa oli avannut ikkunan puoliksi auki. Punatukkainen tyttö viereisellä istuimella katsoi myöskin Kurtia. Kurt perääntyi hieman.

– Meneekö tuolla ylhäällä vielä kauan? – kysyi tummatukkainen tyttö Kurtin vähän lähestyttyä–. Siis pitkän aikaa – hän lopetti kysymyksensä.

– Pari tuntia – ja Kurt liikutti kättään tarkoittaen eleellä “suurin piirtein”.

– Ja mitähän siellä on... – jatkoi tummatukkainen, kunnes hänen vieressään istuva keskeytti kysymyksen sanoen “anna olla, se ei ole täkäläinen”.

Tummatukkainen tyttö käänsi päätään ja kiitti. Hän hymyili väsyneesti ja sulki ikkunan. Kurt nosti kättään vastaukseksi.

Alempana oli joidenkin autojen moottorit käynnissä. Autojen matkustajilla oli takki päällä. Muutaman metrin päässä, siinä mistä alkoi pyökkimetsä, tuntui jo voimistuva pohjatuuli. Kylmän laakson metsästä kantautui etäinen vihellys.

– Kuulehan, tyttö, ole varovaisempi! – kuuli Kurt takaansa.

Punatukkainen tyttö tarttui käsivarresta tummatukkaista, joka oli liukastunut polvilleen maahan. Kun tämä pääsi jaloilleen, tytöt sanoivat toisilleen jotakin, mistä Kurt ei saanut selvää. Kurt jäi katsomaan tyttöjä, kunnes näki heidän lähtevän liikkeelle. Sitten hänkin lähti kävelemään, tällä kertaa selvästi hitaammin. Äänistä päätellen tytöt laskeutuivat mäkeä alaspäin epävarmoin askelin ja jäivät yhä kauemmaksi.

Kurt päätti odottaa. Tytöt kävelivät käsikynkkää. Kun he näkivät, että Kurt katsoi heitä, he hidastivat askeliaan. He kuitenkin jatkoivat kulkuaan, ja lähestyessään Kurtia siirtyivät tien reunaan kohti. Tummatukkainen tyttö hieroi kylmänpunaisia kämmeniään yhteen. Kurt otti aurinkolasit päästään ja hymyili. Kun tytöt olivat enää vain parin metrin päässä, hän kysyi tummatukkaiselta tytöltä “sattuuko?”.

– Eihän tuo mitään – tämä vastasi Kurtille, ja tytöt pysähtyivät.

– On kylmä, vai mitä? – sanoi taas Kurt yhä leveämmin hymyillen.

- Ikäänkuin sanat olisivat uponneet luihin asti, nopea värinä ravisteli tyttöjä. He nyökkäsivät ja jatkoivat kulkuaan. Heidän ohittaessaan Kurtin muutaman sentin etäisyydeltä, tämä ehti tuntea tyttöjen imelän hajuvedentuoksun, ja heti havaitsi hajuveden alta esiin pyrkivän pinttyneen navetanhajun. Kurt näki äkkiä äitinsä kasvot silmiensä edessä, tunsu äidin huimaavan sylin, hänen syleilynsä lämpimän tuoksun ja kaulan painauman; maidon, ja navetan haaleat äänet. Erään laulun sanat ja sävel nousivat esiin hänen muististaan. Tuo hänen synnyinmaansa laulu kertoi linnuista ja talvesta. Kurt vihelteli hiljaa laulun alkusäveliä kävellessään alaspäin tyttöjen perässä.

Ajoneuvojono ulottui ensimmäiseen mutkaan asti. Mutkassa voimakas tuulenpuuska ravisteli pyökkien oksia, joilta putoileva hieno lumi maalasi valkoiseksi kaikkien kolmen hiukset ja olkapäät. Pudistellessaan lunta käsillään he katsoivat toisiinsa ja hymyilivät.

Mutkan jälkeen tien toisella puolella tuli näkyviin baari ja huoltoasema. Molempien parkkialueet olivat täynnä autoja ja kuorma-autoja, mutta ei juuri ketään niiden vierellä. Vain pari kuskia oli asettamassa ketjuja, ja yöllä tietä putsanneen lumiauran vieressä liikennepoliisit juttelivat huoltoaseman hoitajan kanssa.

Kurt ja tytöt suuntasivat kulkunsa baaria kohti. Baarin sisältä lämmin ilma, savu ja hälinä löivät heidän punertuneita kasvojaan vasten. Tytöt liikkuvat baarissa paikan hyvin tuntevan varmuudella, he sujahtivat baaritiskin vieressä seisovien ja pöydissä istuvien välistä perälle asti jääden seisomaan lähelle toisiaan, puolen metrin päähän takasta.

Nähtyään tyttöjen nopeat liikkeet Kurt ei seurannut heitä vaan jäi seisomaan baaritiskin viereen. Hänen piti nostaa kättään noin kuusi kertaa, ennenkuin tarjoilija tuli hänen eteensä, ja hänen päästyään tilaamaan tarjoilija pyysi Kurtia puhumaan kovemmallalla äänellä. Hän kurottautui eteenpäin ja näki tyttöjen jo syövän täytettyä sämpylää.

Saatuaan tilaamansa sämpylän ja oluen Kurt huomasi, että oven vieressä oli vapaa pöytä, ja meni siihen istumaan. Ennen kuin alkoi syödä, Kurt nosti kätensä ja elehtien näytti tytöille, että jos he haluaisivat istua, hänen pöydässään oli tilaa. Baarin

keskilattialla seisovat asiakkaat peittivät näkyvyyden baaritiskin toiseen päähän ja estivät Kurtia näkemästä tyttöjä. Hän odotti pari minuuttia ja arveli sitten joutuvansa aterioimaan yksin. Heti alettuaan syödä hän näki tummatukkaisen tytön tulevan häntä kohti, ja tämän takana punatukkaisen tytön, molemmat kuppi kädessä.

– Istukaa – pyysi Kurt saatuaan nielaistua suuntäyden ruokaa.

Tummatukkainen tyttö sytytti savukkeen. Punatukkainen ojensi kätensä, otti savukkeen ystävänsä sormista, veti henkoset, ja ojensi savukkeen takaisin. Kumpikin tytöistä piteli lämmintä kuppiaan kaksin käsin. Kurt katsoi nopeasti tyttöjen käsiä. Ne olivat punaiset, ja Kurtista tuntui niinkuin hänen äitinsä ja siskonsa kädet koskettaisivat hänen kasvojaan, ja hän tunsu ahavoituneen ihon erilaiset tuoksut.

Tytöt joivat kumpikin kupistaan kulauksen melkein yhtä aikaa. Punatukkainen laski kuppinsa alas ja alkoi pureskella pikkusormensa kynttä.

– Huono matkasää, vai mitä? – kysyi Kurt.

Tytöt nyökkäsivät vastaukseksi.

– Minun nimeni on Kurt – sanoi kuorma-autonkuljettaja vieden käden rinnalleen.

– Minä olen Ana ja tämä on Maite – sanoi tummatukkainen osoittaen ystävänsä.

Lisäten heti perään:

– Tuo tuolla ylhäällä, kestäköhän se vielä kauan?

– Siis kuinka pitkän aikaa? – tarkensi hän kysymystä nähtyään Kurtin ilmeen.

– Tunnin tai enemmän – vastasi Kurt ja hetken ajan näki pettyneen ilmeen tyttöjen kasvoilla.

Katsottuaan kelloa Maite kuiskasi jotakin Anan korvaan. Kurt käänsi päänsä baaritiskiä päin siksi aikaa kun tytöt supattelivat keskenään.

– Onko teillä kiire? – kysyi kuljettaja, kun tytöt lopettivat kahdenkeskisen juttelun ja käänsivät taas kasvonsa häntä kohti.

– Vähäsen – vastasi Ana.

Kurt huomasi, miten Anan jalat tärisivät pöydän alla.

– Oletteko menossa kaupunkiin? – jatkoi Kurt.

Ana nyökkäsi vastaukseksi.

– Tapaamaan tuttuja? – uskalsi Kurt kysyä painottaen sanoja jonkin verran.

Ana pudisti päätään. Maite sytytti toisen savukkeen.

– Ostamaan – täydensi vastausta tummatukkainen.

– Ostamaan? – yllättyi kuljettaja-. Huono päivä ostoksille. Parempi jättää toiseen päivään...

– Asia täytyy hoitaa tänään – keskeytti Ana-, halusimme tai emme.

– Ahaa... Ja mitä aiotte ostaa? – Kurt uteli yrittäen hymyillä.

Ana veti henkoset Maiten savukkeesta ja laski katseensa ennenkuin vastasi:

– Seppeleen.

– Kukkia – lisäsi Ana nähdessään Kurtin edelleen hymyilevän—. Kukkia kuolleelle.

Kurt avasi suunsa hieman raolleen ja pureskeli huuliaan:

– Sukulainen? – häneltä pääsi vaikeasti.

– Ei, kun ystävä – sanoi Maite ystävänsä hämmennykseksi.

He pysyivät jonkun aikaa vaiti välttämättä katsomasta toisiinsa. Sitten Maite käänsi katseensa pöydän viereiseen ikkunaan. Ulkoa tuleva valo sai hänen kasvonsa ja hiuksensa loistamaan. Pian kaikki kolme katsoivat ikkunasta ulos.

Tie oli aivan tyhjä. Kuljettaja ja tytöt seurasivat katseellaan pikkuriikkisiä lumihietaleitä, joita tuulenpuuskat kuljettivat. Silloin tällöin hienoa lunta kerääntyi ikkunan nurkkiin.

Kun jeeppi yhtäkkiä ilmestyi näkökenttään, ikkunastakatselijat vetivät päänsä hieman taaksepäin. Ajoneuvo pysähtyi huonoon paikkaan, kaksi pyörää tielle ja kaksi ojanreunaan. Autosta tuli ulos kolme naista ja kolme miestä, kaikilla kirkkaanväriset lasketteluasut päällä. Heti autosta noustuaan kiiltävän jeepin kuljettaja ryhtyi tarkistamaan ajoneuvon katolla kuljetettavien suksien kiinnityssysteemiä. Kuljettajan vieressä istunut mies kumartui, pyöritti nopeasti lumipallon ja heitti sillä lähimpänä olevaa naista selkään.

Sen nähtyään kaikki kolme naista ottivat kourallisen lunta ja heittivät palloilla takaisin miestä, joka pyöritteli jo uutta lumipalloa. Ennen pitkää kaikki kuusi leikkivät lumisotaa keskenään etsien suojaa oman ajoneuvonsa ja muiden autojen takaa. Leikki loppui, kun pallo osui yhtä naisista kasvoihin. Toiset naiset ja yksi miehistä menivät kasvojaan käsillään peittävän naisen luo. Kun tämä näytti taas olevan kunnossa, kaikki kuusi lähtivät hitaasti kävelemään.

Äänettömän näytöksen yleisönä olleet Kurt, Ana ja Maite seurasivat laskettelijaporukan katoamista ikkunan vasemman reunan taakse. He räpyttelivät silmiään, kun voimakkaiden värien pelkkään valkoiseen vaihtuminen sai heidän huomionsa palaamaan takaisin. Ihmeissään he katsoivat toisiinsa.

– Au! Typerys! – kuului ovea avattaessa. Nainen vei käden takamukseensa ja yritti toisella kädellä läimäyttää takanaan olevaa miestä. Läimäytys ei osunut kohteeseensa, ja ovella olevat purskahtivat nauruun. Kuuden lasketteluasuisen astuttua sisään baarin häly hälveni hetkeksi. Vastatulleet menivät tervehtimättä suoraan baaritiskille ja meluisasti tilasivat itselleen syötävää ja juotavaa.

– Tilaan itselleni kahvin. Otatteko te jotakin... – tarjoutui Kurt juotuaan viimeisen kulauksen oluesta.

Tytöt eivät halunneet mitään, ja Kurt käveli laskettelijaporukan läpi baaritiskille.

Saatuun kahvin eteensä hän katsoi sinne, missä tytöt istuivat. Nämä puhelivat keskenään, ja Kurt mietti, joisiko kahvin baaritiskillä vai menisikö tyttöjen luokse. Hän laittoi kahviin sokeria, sekoitti sitä lusikalla ja päätti siirtyä pöytään istumaan.

Kun Kurt pääsi istumaan, Ana ja Maite olivat taas hiljaa. Kurt hörppäsi kahvia ja kumartui kyynärpäät pöydällä eteenpäin.

– Ikävää, eikö olekin? – aloitti Kurt hiljaisella, rauhallisella äänellä.

Anan yllättyneestä ilmeestä saattoi päätellä, että hän ei ymmärtänyt kuulemaansa. Hän liikautti päätään leukaansa nostaen:

- Ai mikä?
- Se ystävänne juttu.

Juuri silloin baarissa alkoi kuulua radion ääni. Uutistenlukija luki säätiedotusta. Sitä mukaa kuin radioääni antoi säätietoja, melu baarissa vaimeni. Jotkut asiakkaista kohottivat päätään kuullakseen tiedotuksen tarkemmin. Sitten uutislähetysessä kuului puhelimessa puhuva ääni, joka kertoi vuoristoseudulla vallitsevasta säätilasta. Kurtille suurin osa mainituista nimistä oli tuttuja. Uutistenlukija toisti sanoja “ketjut” ja “suljettu”. Kun heikosti kuuluvalla radioasemalla luettiin nopeaan tahtiin paljon nimiä, Kurt ei saanut kaikkea häntä kiinnostavaa tietoa.

Uutislähetysten päätyttyä musiikkikanavan tunnusmusiikki kuului baarissa. Jotkut asiakkaista lähtivät ulos. Joka kerta, kun ovi avattiin, Kurt tunsi selässään kylmän viiman. Kuljettaja nojasi seinään ja nosti käsivarret ristiin rinnalleen. Salaa hän vilkuili lämpimän sisäilman punerruttamia tyttöjen poskia.

- Mitä ne sanoivat? – kysyi Kurt osoittaen kattoa etusormella.
- Että ketjut ovat tarpeen – vastasi Ana.
- Sehän tiedettiin jo – sanoi Kurt, ja kaikki kolme hymyilivät.
- Kyllä tekin pääsette perille – hymähti Kurt.
- Toivottavasti avaavat sen tien! – sanoi Maite epätoivoiselta kuulostaen.

Kurt tunsi taas kylmän ilmavirtauksen. Hän laski kätensä rauhoittavasti pöydälle:

– Auringonpaiste tekee työnsä, se sulattaa lumen ja jään. Iltapäivällä on helpompaa.

- Ystävänne saa varmasti kukkansa – hän lisäsi hitaammin, painottaen sanojaan.

Maite nosti käden otsalleen siristäen silmiään:

- Jotakin täytyy tehdä! Jos me emme saa niitä, ei hän saa keneltäkään kukkia.

Kurt katsoi ensin Maitea ja sitten Anaa ja pysyi hiljaa. Ana katsoi Maitea syrjäsilmin, mutta Maiten katse oli kadonnut ikkunasta ulos.

- Hän muutti muualle asumaan jo kauan sitten ja... – aloitti Ana.

Kurt nyökkäsi.

- Oliko hän nuori? – kysyi kuljettaja kiinnostuneesti.
- Meidän ikäisemme – vastasi Ana purren pikkusormensa kynttä.

Maite käänsi päänsä hitaasti toisiin päin, ikäänkuin haluten taas osallistua keskusteluun.

– Onnettomuudessako? – kysyi Kurt hiljaisemmalla äänellä, kumartuen hiukan lähemmäksi.

Hämmennys käväisi Anan kasvoilla. Vaikutti siltä, että hän aikoi sanoa jotakin, mutta hän pysyikin vaiti, huulet hiukan raollaan.

Samalla Maite laski vasemman kyynärpänsä pöydälle ja oli pistävinään suonta oikean käden etusormella kahdesti.

Nähtyään Maiten nopean elehtimisen Kurt liikutti päätään myöntävästi, ilmaistakseen "kyllä, ymmärrän" ja samalla purren alahuultaan. Tuntiessaan selässään kylmän hän liikausti olkapäitään taaksepäin.

– Päästätkö ohi – pyysi Maite Analta – minun täytyy käydä vessassa.

– Odota, minäkin käyn.

Käymälä oli baarin perällä, takan vasemmalla puolella. Kurt seurasi tyttöjen liikkeitä sinne asti. Sitten hän kiinnitti huomionsa ympäristöön ja räpytteli silmiään. Baaritiskin edessä oli puoli tusinaa asiakasta ja noin saman verran pöydissä.

Kurt nousi seisomaan, käveli baaritiskin viereen ja pyysi tarjoilijaa veloittamaan häneltä sen, mitä he kolme olivat tilanneet. Hän maksoi ja kääntyi selkään baaritiskiä. Ikkunasta näkyi vilkasta liikettä ulkona. Joidenkin ajoneuvojen moottorit olivat jo käynnissä, niiden joukossa myös laskettelijaporukan auto.

Tytöt tulivat yhdessä käymälästä, jutellen, ja jatkoivat juttelua keskenään takan vieressä parin minuutin ajan, selkään punaisia tiiliä vasten ja käsivarret ristissä, katse lattiassa. Sitten he huomasivat Kurtin ja menivät hänen luokseen. Sanaakaan vaihtamatta he kolme kävelivät ovelle.

Ulkona kuuluvat moottorin äänet ja pakokaasu melkein pakottivat jäämään oven viereen, holvien suojaan.

– Jokohan tie on vapaa? – kysyi Ana heiluttaen kättä kasvojensa edessä pakokaasua hälventääkseen.

– En usko, ei varmaan vielä – vastasi Kurt katse vuoren huipun etäiseen pisteeseen suunnattuna.

Kurt lähti heistä ensimmäisenä liikkeelle. Hän käveli baarin kulmalle, hitaasti ja päätään kääntämättä. Kulmalta alkoi lumeen tehty polku. Lumi oli luotu halkosuojaan saakka. Kurtin lähestyminen havahdutti tumman, yksinäisen linnun lentoon. Kurt tunsu sahatun pyökin tuoksun täyttävän keuhkonsa ja pysähtyi seisomaan katoksen alle. Kätet takintaskuissa hän siirsi katseensa muutamaa metriä alempana olevaan leikkipaikkaan. Lumipeitteen alta erottui liukumäen muoto ja keinut. Aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta, ja keinujen ylätangon sulavasta lumesta tippui vettä, joka rei'itti maan valkoisen peitteen. Laakson pohjalta kantautui linnun raakunta, ja veden solina kuului yhä useammalta suunnalta. Tuulenpuuska toi taivaalta savua; savu hävisi pian aamun kylmänsiniseen ilmaan, ja poltetun pyökin kevyt tuoksu levisi ympäristöön.

Kääntäessään päätään Kurt näki tytöt muutaman metrin päässä hänestä, baarin kulmalla, katselemassa leikkipaikalle päin. Kurt kiinnitti katseensa tyttöihin, kunnes nämä vastasivat hänen katseeseensa.

– Lähdetään pikkuhiljaa kävelemään – sanoi Kurt tytöille nostaen leukaansa ja hymyillen.

Tytöt räpyttelivät silmiään ja Kurtin saavuttua heidän kohdalleen lähtivät matkaan, kävellen käsikynkkää ja katsoen koko ajan maahan, etteivät liukastuisi lumisohjossa. Kurt katsoi tyttöjen kenkiä ja hänestä ne näyttivät pyhäkengiltä. Kenkien kärjet olivat kastuneet ja ohuet vaaleat sukat tummien roiskeiden likaamat.

He ohittivat lähtöön valmistautuvien autojen moottorin hurinan ja tulivat tielle. Vaitonaisuus he kävelivät mäkeä ylös. Toisin kuin alaspäin tullessa nyt he näkivät paljon ihmisiä ajoneuvojen ulkopuolella, puhelemassa keskenään auringonpaisteessa ja jotkut lumileikeissä. Vain jokunen oli jäänyt autoon moottorin ollessa käynnissä. Välillä

kuului jostakin radion uutislähetys tai ohjelman hiljaiset sävelet. Aukiota lähestyessä pohjoisen puuskat tuntuivat selvästi voimistuvan.

Saavuttuaan tyttöjen auton luokse Kurt pysähtyi osoittaen kädellään kuorma-autoaan:

– Tuo on minun.

Tytöt eivät vastanneet.

– Nähdään – sanoi Ana muutaman sekunnin kuluttua; hän päästi ystävänsä käsivarren, otti avaimet esiin ja he molemmat menivät autolle.

Kurt otti muutaman askeleen ja katsoi viimeisen kerran tyttöjen autoa. Tyttö käynnisti moottorin.

Kurt seisoi kuorma-autonsa hytin kohdalla ja näki tien olevan jo melkein kokonaan auki, vaikka kirkkaankeltaisen hinausauton liikkeistä saattoikin päätellä, ettei siirto ollut vielä täysin loppuun suoritettu.

Kurt kiipesi hyttiin ja käynnisti moottorin. Hytti lämpeni nopeasti ja häntä alkoi nukuttaa. Hän muisti edellisenä yönä vuoren juurella vietetyt kylmäkosteat tunnit. Hän hieroi silmiään, ja sammutettuaan moottorin avasi ikkunan puoleenväliin asti. Hänen vasemmalla puolellaan oli avara aukea, jolla noin sadan metrin päässä kolme hiihtäjää yritti sauvoa kömpelösti eteenpäin.

Hytin kello oli kaksikymmentä yli kymmenen. Kuljettaja muisti, että hänen pitää illalla soittaa kotiin. Hän sulki ikkunan ja laittoi käsivartensa ristiin. Surullinen sävel laskeutui hänen huulilleen.

Samassa kaksi hahmoa kulki hänen ohitseensa lyhyin juoksuakselin. Parin minuutin kuluttua edellä oleva kuorma-auto käynnisti moottorin, ja toisten parin minuutin kuluttua se lähti liikkeelle, ensimmäisen puolen kilometrin aikana ajaen hitaasti ja pysähdellen.

Päästyään toiselle rinteelle ajoneuvot etenivät sujuvammin. Siinä mistä loppumaton pyökkimetsä alkaa, oli kaksi punalakkien jeeppiä, ja miehet seisomassa tienreunassa katsellen ajoneuvojen virtaa. Jonkin metrin päässä poliiseista liikkeellelähätölupaa odottamassa vastakkaisen ajosuunnan ajoneuvojonon pää.

Ajaessaan mäkeä alaspäin Kurtille tarjoutui tilaisuus nähdä vastakkaisella kaistalla odottavien kuljettajien kasvat, ja useimpien ilmeessä hän tunnisti samat väsymyksen merkit, mitkä havaitsi omilla kasvoillaan. Laskun aikana hän vilkaisi usein taustapeiliin. Peili näytti joka kerta tyttöjen valkoisen auton.

Yhtäkkiä hän muisti rajan ylittämiseen vaadittavat paperit. Kurt välttyi kiusaukselta ruveta tekemään laskelmia ja kiinnitti koko huomionsa tiehen.

Toisen tunnelin jälkeen alkoivat pysähdykset. Kaksi ensimmäistä eivät olleet pitkiä eivätkä antaneet Kurtille aihetta huoleen; kolmannella, sen sijaan, Kurt huomasi olevansa lähellä monesti ylittämäänsä ja usein ongelmallista siltaa. Jono eteni vielä parisataa metriä. Kurtin piti pysähtyä juuri ennen siltaa, ambulanssin tullessa.

Osa rekka-auton takaosasta oli vielä sillalla; etuosa oli pudonnut sillan reunan yli iskien sillan tukipylvääseen.

Mutkan suulta Kurtilla oli avara näkymä. Kurtin katse etsi silti tyttöjen autoa taustapeilistä. Auto oli aivan hänen takanaan. Kurt sammutti moottorin ja avasi ikkunan. Hän riiputti kättään auton kylkeä vasten ja hengitti hieman lämmennyttä ilmaa.

Kulmahiomakoneen ulina ylitti pian ympärillä hurisevien moottorien äänet. Minuuttien ajan metallinleikkuun ujellus vuorotteli työmiesten huutojen ja käskeyden kanssa. Kurt sulki ikkunan, siirtyi istuimella vähän eteenpäin ja asetti käsivarret ristiin. Hän nojasi takaraivonsa istuimen selkänojaan sulkien silmänsä. Äänet tuntuivat kuuluvan kauempaa. Kurt kuvitteli metallista irtoavat kipinät.

Ambulanssin sireenin ääni havahdutti hänet avaamaan silmänsä. Ambulanssin takaovi suljettiin sisäpuolelta ja kuljettajan viereen istuvan suljettua etuoven auto ampaisi liikkeelle valot vilkkuen ja sireeni soiden.

Pian sen jälkeen tie avattiin. Sitä mukaa kuin tiellä päästiin alaspäin, liikenne sujui aina vain paremmin. Lumettomien tienpätkien ilmestyminen innosti ajoneuvoja jopa ohittamaan toisiaan.

Ajettuaan ensimmäisen kylän läpi tyttöjen auto ohitti Kurtin kuorma-auton. Kun ajoneuvot ajoivat hetken aikaa vierekkäin, Kurtista näytti siltä kuin tytöt olisivat tervehtineet häntä pienellä pään liikkeellä, tuttujen tapaan.

Kurt vilkaisi vuoren paljaita, lumisia rinteitä. Valkoisen meren takaa saattoi aavistaa sinisen meren ulapan. Ja rajan, ja taas laulut ja linnut. Sävelten kanssa kylmän valkoinen kukka.